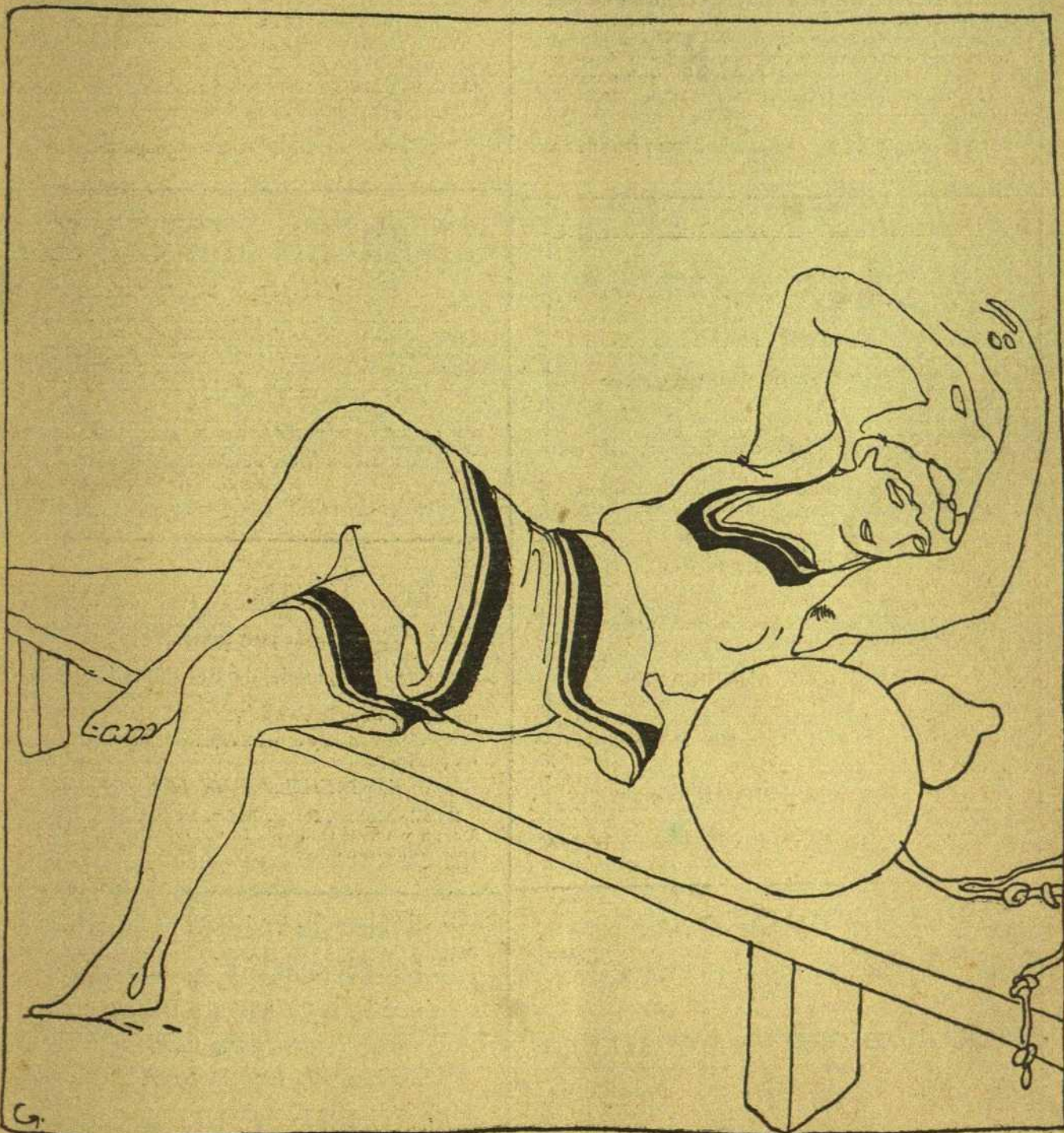

PAPITU

El comble dels preservatius:
—Tirarse al mar amb carabasses.

Gran èxit de totes les noves atraccions

Elegantíssim café amb variat y esmerat servei, especialitat en horxata valenciana.

Skating-Ring : Esplèndit bar : Teatre Cine

SATURNO PARQUE

Els Urals, Montanyes russes y Watter-Chutte.—Plataforma de la risaa.—Tobogan amb ascensor de 3 canals.—Laberinto amb escala diabòlica.—Carroussel parisién.—Trapeçis.—Sport-Walk.—Aéreo Sport.—Ferrocarril miniatura.—Tirs de colom automàtics y original Pim-Pam-Pum.—Tots els dies tarda y nit, concert a l'hermós recinte per la música del Regiment d'Alcàntara

Entrada de passeig, 0,10 ptes. — Desde les 3 tarde y desde les 9 nit

LA RABASSADA

MUSIC - HALL

Cada dia, SELECTA FUNCIO de 10 a 12 de la nit, per distingides artistes

HOTEL RESTAURANT

Obert dia y nit.—Habitacions reservades.—Cuina de primer ordre.—Servei a la carta y coberts desde 5 ptes.—Teléfon nº 7,645

CONCERTS

En el saló menjador del Restaurant, de 1 a 3 tarde y de 6 a 7 de la nit (Five o'clock tea) per una orquestra de professors dirigida pel Mestre Pérez Cabrero.

ATRACCIONS AMERICANES

Scenic Ballway, Water Chute, Bowling Alloys, Cake-Walk, Casa Encantada, Palau de Crestall, Palau de la Rialla, Pasesigs, etc.

Tramvia directe desde la Plassa de Catalunya a LA RABASSADA

TEATRE ARNAU :: MUSIC - HALL

Tarde a les 6 y nit a les 9 y mitja
Seccions extraordinaries

GRANDIOSOS DEBUTS

GRAN EDEN CONCERT

== MUSICH - HALL PARISIEN ==

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies a les 10 nit. — Exit verdaderament extraordinari de

LA 2ème REVUE DE L'ALCAZAR

completament diferent de la 1.ª—110 trajos nous—7 decoracions noves
50 belles artistes espanyoles y estrangeres

GRAN CASINO NICE

Tigre, 27 (Antigua Paloma)

Esplèndit saló el més gran y ventilat

Grans balls tots els dies tarde y nit, essent de moda els diumenges, dimars, dijous y dissapte nit

El servei a càrreg de simpàtiques camareres.

LA BUENA SOMBRA Gínjol, 3

MUSIC-HALL DE MODA

Tots els dies tarde y nit esplèndit Concert y Sarsueletes de género alegre per artistes maques y de gran valia.
L'èxit més gran conegut en la present temporada es el de la eminent

NITA-JO

que cada nit surt el públic amb les mans trencades d'aplaudir a n'aquesta celebritat.

En aquest local se reuneix cada dia tot lo bo y millor de Barcelona

ENTRADA LLIURE : : BUTAQUES DE FRANC

Gran Teatre del Bosque

El mellor y més gran per l'estiu

Grandiosa temporada de SPECTACLE VARIE

DEBUTS IMPORTANTS:

La cansonetista y estrella espanyola ovacionada de tots els públics

CANDELARIA MEDINA

Exit de Monna, Popy, Relly, Nuria Marsal, Morelli, Derna y tota la troupe. — LLUITES FEMENINES y altres aconeteixements.

Centre de venta al per major
de periódics y setmanals y
== tota classe de llibres ==

Corresponsal directe

Elisabets 17, tenda. - BARCELONA

MIQUEL GUERRERO

S'adelanten tota classe de cobros. Garantia en metálic.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ. Pelayo, 33

Hores de 8 a 5

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 ESPANYA, trimestre Ptas. 2
 ESTRANGER 3

Page anticipat

Deix treballs publicats en son responsables
 els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Nosaltres de bon grat hauríem deixat de véureles, perquè les lluitadores en general no son el nostre menjar, y les que cada nit esperateguen al teatre del Bosc no son tampoc del nostre veure; pro s'ens han ficat a la nostra zona y les hem vistes diferents vegades.

Elles, sigui com sigui, omplen el teatre cada nit, donantse el cas de que mentres elles lluiten y avui perden y demà guanyen, l'empressari guanya sense alternatives. Y no es pas que li tinguem en retret, sino ben al contrari.

Será moderna, diem nosaltres; será decorativa, será artística si volen la femenina lluita grecorromana, pro nosaltres els barcelonins, per no dir tots els catalans, no la trobem agradable ni tant sols vistosa.

La dona no'ns agrada amb bíceps, ni amb fórceps, que son dos coses per l'estil.

La dona ens agrada mansa a primera vista; que no ens vinguin amb dones virils; per virils nosaltres y encara amb prou feines. Nosaltres no concebim, per dirho'en sentit figurat, quatre pits que s'apretin ni quatre cuixes que s'estampeixin de *frente* sense més ni més y amb la sola finalitat de guanyar o perdre.

La negra

Nosaltres els barcelonins y amb aixó ens segueixen moltes barcelonines, quan ens estampim els uns amb les altres en lluita que si be no ho es, ningú ens privará de dirne hispano - francesa, portem sempre una finalitat quelcom més enlairada que va abaixantse paulatinament cap al últim de la lluita.

Detestem la forsa per la forsa, y quan veiem un parell de *bajardelas* d'aquelles abrahonades

no podem menys que deplorar aquell esforç inútil al fi pel qual han sigut creades les dones, siguin o no lluitadores.

Ens avorrim sobiranament y ens posem a somniar truites, que al cap d'avall es lo que fan somniar les lluitadores quan actúen.

A més, el nostre públic no hi entén: per la nostra gent pert la que va dessota y ovaciona a la que pert. Nosaltres, com a cronistes imparcials, creiem que la ovació es per la que guanya, pro els morenos del Bosc no ho entenen així, y nosaltres no podem anar contra'ls morenos y menys si son del Bosc.

La prova de que la lluita grecorromana no es del nostre taranná es qu'encara no ha sortit cap lluitadora barcelonina, y ja es sabut que som en el país que millor s'imita lo que'ns agrada.

La *Nitta-fo*, celebrada artista, junt la primera nit amb la *Fornarina*, ha rebut aquestes nits passades en el teatre de Novetats el *régium exequatur* de la classe mitja barcelonina del ram de la que no estiueja; hem de fer avinent als nostres estimats llegidors y comunicants que nosaltres tenim per la *Nitta-fo* una predilecció manifesta y una simpatia fins al cel.

Ho fem constar així pera respondre a tots els que'ns ho pregunten, y particularment pe'l senyor Jordi, que per més enamorat que n'estigui no n'está tant com nosaltres, que'ns la hem mirada moltes vegades.

La russa

No hi podia fer més!...

Una coneguda escriptora referia a unes amigues que quan se posava a escriure s'engolfava, s'abstia.

—M'escalto, m'escalfo— deia;— y llavors, si ve'l meu marit, ja no puc més; ting de parar...

Teneduria de llibres

Vázquez Yepes, americà

Aquest jove escriptor americà ha recopilat en un volum de la casa Sempere de Valencia les seves impressions catalanes baix el títol suggestiu *Desde Barcelona*.

L'obrirem y la primera impressió amb que topàrem va ésser la següent: «Lector: confío en que no habrás de hacerme el agravio de pensar que en este libro asiento la palabra «Dios» en serio.» Eh, qu'ls hi sembla?

Vàrem fer memoria y ens recordàrem que aquest senyor Vázquez Yepes, un altre volta va imprimir al comensament d'un pintoresc llibre de poesíes: «En este libro sólo se usa la palabra Dios en sentido decorativo.» Aixó es un home. Y si quan parla ho fa tant clarament amb Nostre Senyor, persona digne de tots respectes, com parlarà dels demés mortals?... Pels en la llengua, en Vázquez Yepes?... *Giammai, giammai*, qu'udolen en els Hugonots.

En una paraula, que'ns empassàrem el *Desde Barcelona* de la portada fins al darrer paragraf, que per cert diu així:

«Por ahora nuestras mujeres van pesadamente cubiertas con unos largos sobretodos, al modo manera de los que usan en Inglaterra. (Ara ve lo bo.) Toda la línea desaparece, y los accidentes geográficos a gran pena pueden adivinarse. Pero ya las veremos otra vez elegantemente desnudas a la moda.»

Si el *Paradis* de Milton y la *Lógica fundamental* del Dr. Daurella y Rull fossin escrits amb un estil tant noucentista com el d'en Yepes, ja seriem admirats, glossats y glorificats pel Dr. Didac Ruiz, autor de la taula de logaritmes indispensable pera capir l'auca xeniesca de la *Ben Plantada*.

En Vázquez Yepes, en les seves curioses notes barcelonines ens descobreix un nou món, que nosaltres

barcelonins y xarons avans que tot, no hem sapigut veure. Veritablement hi ha coses que no les podem passar. Per exemple: «Refiriéndome a los escritores viejos, es sin duda Pompeyo Gener...»

Alto el carro, senyor Yepes! Ja sab lo que d'eu?... En Peius, vell?... Pregúntili l'edat al nostre entranyable amic y veurà què li respón: *Cinquanta dos, fets...* y ni un de més. Les coses, sapiguerles, y si no, enterarsen avans.

També gosa afirmar aquest senyor del doctor Gener: «Hoy ya está gastado el creador de La Muerte y el Diablo y Literaturas Malsanas.» Com se coneix que vosté no ha llegit el darrer llibre del nostre filosof!...

«Més avall d'eu:

«Y sin embargo, este viejo (tornemhil), de copiosa melena gris (ont es la melena d'en Peius? Que potser l'ha confós amb un segon violí?) y chambergo de alas gigantes, vestido siempre estrambóticamente (senyor Yepes, qu'en Peius ha sapigut vestir sempre, que com a elegant ningú el nega, y tenir personalitat eu el vestir no vol dir estrambòtic; no confonguem els calificatius, que sino no'ns entendrem), habrá de tener un día un busto ó cosa así (aixó sí qu'es prosa estrambòtica, senyor Yepes!) — como habrá de tener Maragall una estatua — en algún paseo público de Barcelona; la ciudad que, a diferencia de todas las de América, no tiene la fiebre de las estatuas.

Aixó tampoc es cert; si fins ne té el primer marquès de Comillas, qu'es tot quant se pot estatuisar. Lo que vosté no ha dit es que la majoria de les estatués y monuments de Barcelona están demanant uns altres successos de juliol, pera veure si així les fan noves.

Parlant del «Orfeo Catalá», diu que te una masa coral de unos ochocientos a mil cantantes, com també diu qu'en Miquel Blay es autor del proyecto de monumento que se ha levantado al doctor Robert en la plaza de la Universidad. Las figuras de este monumento son de Blay (II); el pedestal es del arquitecto Domènech y Muntaner (III). Vaja, senyor Vázquez Yepes: enteris, home, que no costa tant. Miri, un consell: en la Rambla hi ha l'*Atracción de Forasteros*. Gratis li ensenyarán la ciutat. Pero, aixó sí, no'ls hi planti d'entrada alló que diu vosté:

«Por lo demás, el extranjero aquí — cualquiera que sea su nacionalidad, — gosa de poca salud si pretende establecerse o lucrar en la forma que fuere.» Pero, senyor Vázquez Yepes, si tot el capital gros de Barcelona es extranger. Vosté, tan observador, no se'n ha adonat que aquí no hi ha qui's tregui ni una pesseta de la butxaca!...

Ahl Y respecte de les mil cinc-centes de la Raquel, l'han enredat. Una bofia més gran que la Plassa de Catalunya!

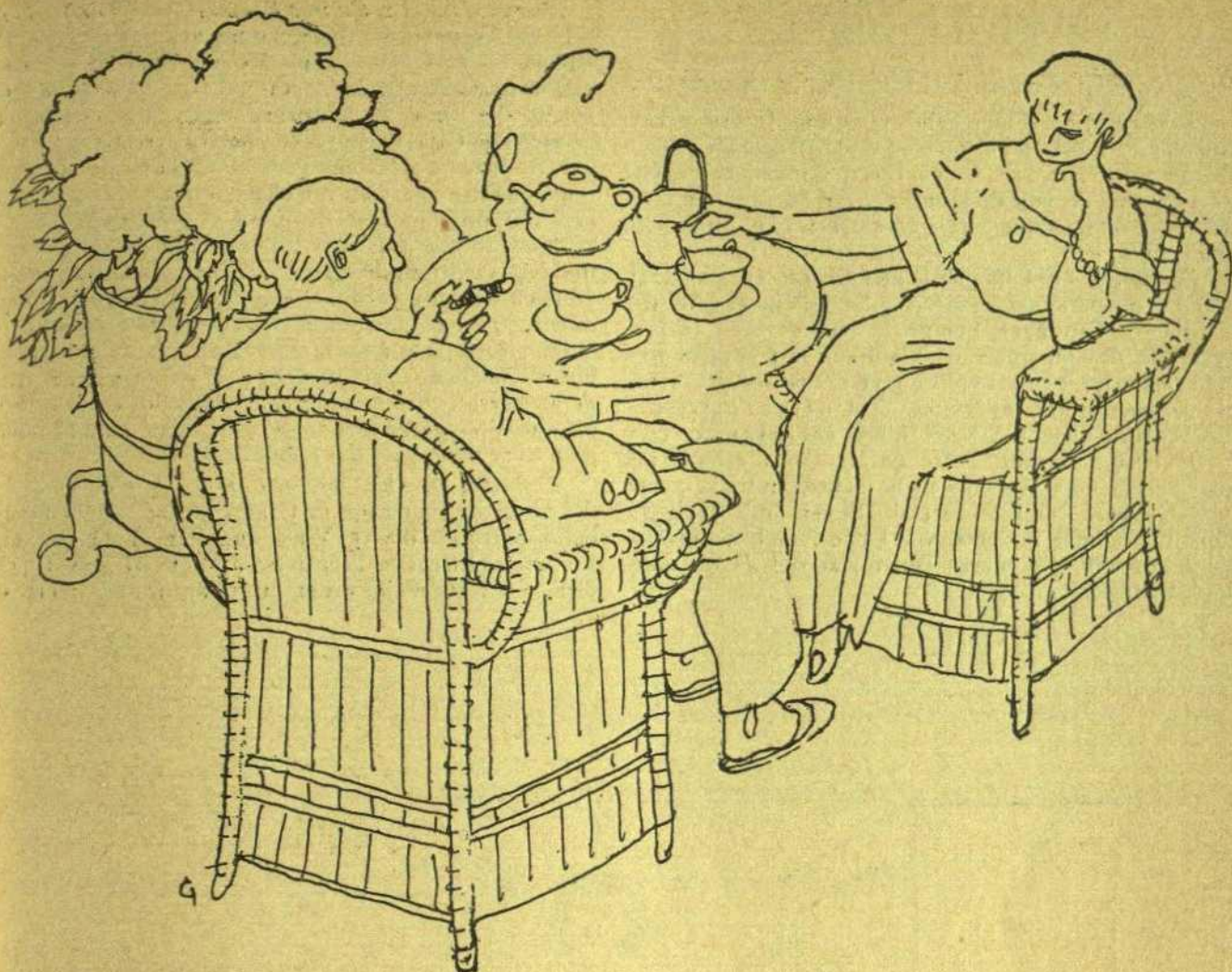
Ahl Mil mercès pel recort que'ns dedica als nois de PAPITU. Veu, aixó sí qu'ho encerta. *Dibujantes y escritores desenfadados y chispeantes*.

Lo segon, es favor; lo primer, veritat; ¿sabe el amigo? Per aixó li cantem avui la cansoneta.

Senyor Vázquez Yepes: si nosaltres no defensem lo que tenim a casa, qui'ns ho defensarà?

—Ja't pica la sardina?
—Sí, pero se m'escapa.

TABAC DOLENT

Ella.—Es que jo t'amohino...

Ell.—No, filleta; es aquesta vitola, que no tira.

Un matrimoni desfet

al estado de «soltería», pudiendo, por consiguiente, contraer nuevo matrimonio cuando encuentre ocasión oportuna.»

Copiem del nostre estimat confrare y benvolgut vehí el següent telegrama matrimonial, que val totes les pessetes:

«Matrimonio deshecho

Madrid, 4, 23'55

A. de M., agraciada joven, contrajo matrimonio con un muchacho menestral, en cuyas relaciones amorosas no se notó nunca diferencia que disminuyese el afecto que al parecer se profesaban uno y otro.

Contrajeron matrimonio, y los primeros momentos de la luna de miel se convirtieron en una tragedia, que terminó abandonando el hogar el cónyuge varón, quien, propalando rumores destituidos de fundamento, obligó á su esposa a acudir al consejo de personas peritas y al amparo de la autoridad.

El letrado del Colegio de Madrid don Mariano Alonso Bayón incoó el expediente de dispensa de matrimonio, sobre el cual ha declarado Su Santidad el Papa haber lugar, por cuyo motivo su patrocinada ha vuelto

Lo de totas

En Tunis se trova amb en Tayá.

—Y qué s'ha fet de l'Enriqueta?

—Va casarse amb en Toni.

—¿Encare está tan malament dels nervis?

—No ho creguis; are s'engreixa.

—Y amb qué va curarse?

—Amb un *tonificant*.

Carnet de la setmana

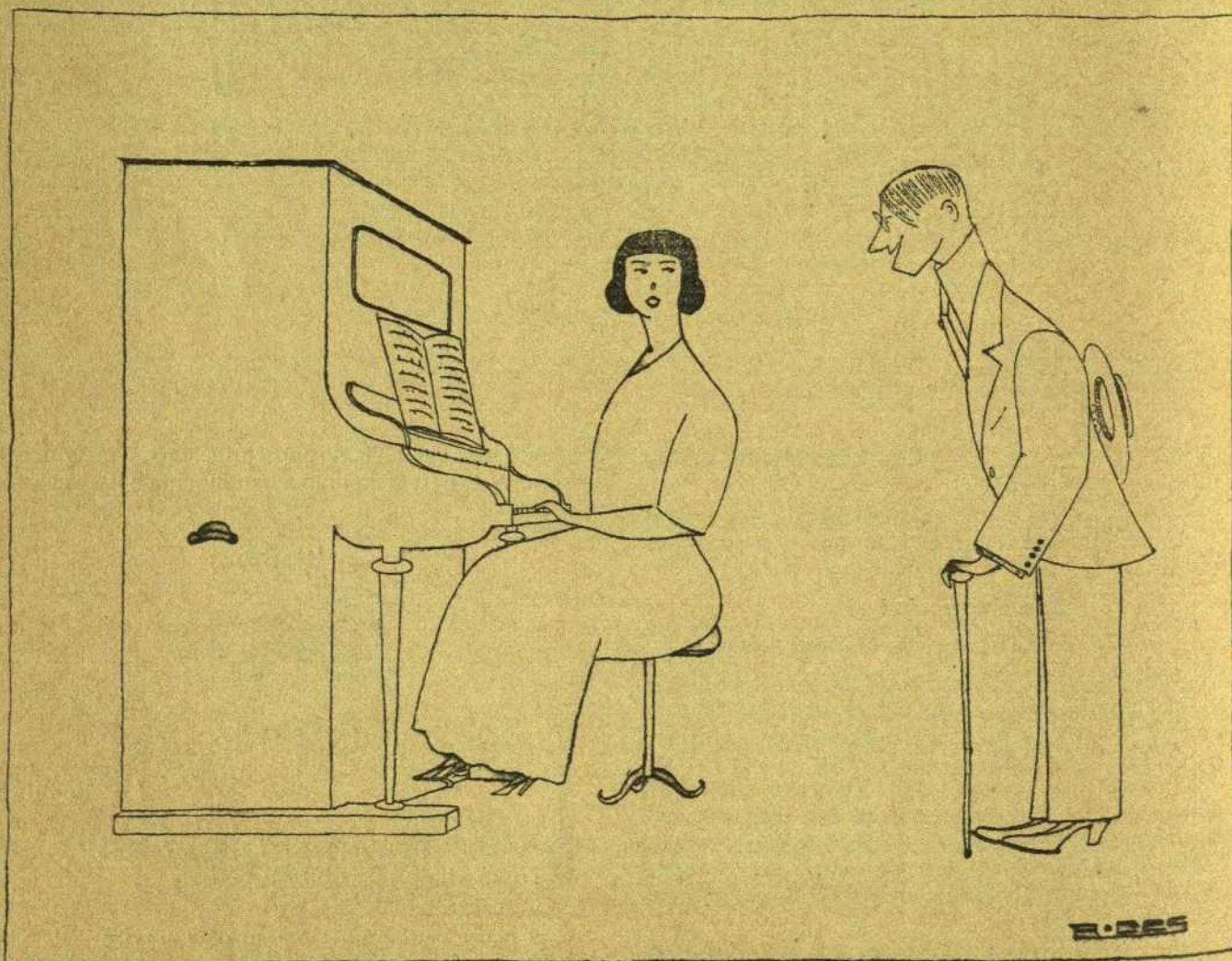
(Imprescindible per tot veritable llegidor de PAPITU.)

Diumenge, 4.—Calor esborronadora. Interiors barcelonins amb bata y calsatets.—Anunciem l'arribada a Barcelona de la *Otero*. A quin teatre o music-hall anirà? —A quarts de vuit de la tarda, gran tronada, amb un desgavell d'aigua que neteja els carrers, que prou falta que'ls hi fa.

Dilluns, 4.—Encara que fa més fresca, les sangs fan bullida. Se parla de desafius... Se fulleja el codi del marquès de Cabriñana. Sempre'ns recordarem d'un projecte de desafiament que's va plantejar, farà cosa de tres anys, entre un jovincel polític y un periodista. Jp's tenia el lloc, les pistoles, les levites... Tot, menys l'imprescindible codi de l'honor. Sense'l llibre cabrinyanesc, no's podia tirar endavant. Altre de les raons, era que als adversaris y als testimonis els hi mancaven les seixanta pessetes pera comprar el codi. Saven amb que's va substituir aquell reglament?... Doncs, amb la descripció del desafiament que marca l'exemplar del *Felipe Derblay*. Històric.

Dimars, 6.—En *Quimet Fontana*, en *Juanitu Basti* y el noi *Xiqué* surten de la capital acompanyats de tres majors de bon veure, cap a Montserrat.—Es tot un fet que la *Luisa Rodríguez*, l'admirable, l'esplèndida triple còmica del *Tivoli*, ha fet tornar bojós a més de siscentes persones.—Gran lluita grecorromana femenina, al *Borquet*. Si no fos que'ns fan respecte els cops de puny, paraula que demanariem relacions formals a la *Jense*, d'anesa forsuda de bon veure y a la *Philippe*, qu'es una arrogant francesa. L'altre nit ens varen dir que mentres lluitava la negreta *Morgan*, en *Tubau* y l'Oteiza guapo no feien més que dilshir:—*¡Ole las luchadoras!*... *¡Vaya calor!*... *¡Vivan las protuberancias grecorromanas!*... y altres pirops (catalá nostre) per l'istil. A la *Morgan* se li'n va anar un peu, relisca y al popular *Rettmeyer* o *Meyerbeer* li cauen a sobre cent vint kilos de carn fumada que l'obligaren a rodolar per terra en mitg d'una gran ovació per part del públic.

Dimecres, 7.—En *Josepet Carrió*, el més barrilair de carrer de Salmerón de Gracia, pensa no deixar un ball a partir del dia 15. Y ara que diem balls, els que prepara el Círcol de Propietaris d'aquesta exvila pe'ls dies de la festa major diuen que farán tronar y ploure.—

—Li ha agradat aquesta pessa?
—Molt, però molt; moltíssim!
—Doncs ara n'hi tocaré un altre qu'encara li agradarà més.

En *Lluís Morote* fa un cigarrillo en l'estació de Fransa y surt més que depressa per Madrid. Mentres fa'l camí, produeix vint articles de setcents metres escrits cada un.—El gentil crític en *Lluís Planas de Taverne*, passa a millor vida. Se casa molt aviat.

Dijous, 8.—Ja'ns trovem en ple *Gran Guinyol*; en *Mantua* en el *Barcelonés* y en *Bassó* en l'*Espanyol*. Com que'l genre's porta, n'estem segurs que farán gent els dos teatres.—Desde qu'en los nostres xafarderes columnes va sortir la notícia de que'l tenor *García Romero*, el *Nuevo Tenorio* del teatre *Cómico*, no donava l'abast a tantes y tantes cartes amoroses, l'*Isidro Güell*, empressari de la casa, ha obert una nova taquilla ont despatxen sagells pera certificar les cartes, a fi de que cap se perdi. Ja ho diu en *Romero*, en «La Generala»: «La alegría del vivir», tot llensant aguts y mirades incendiaries. En *Pep Vinyes*, malgrat les barbes, les fa amb el casco de llauna que porta en el segon acte.

Divendres, 9.—A *Don Francisco A. de Villagómez*, que com tots saben vostés en l'Octubre ja farà comedies en «Eldorado»—comedies com ell les sab fer, o siguen d'or de llei,—ens han dit que lo mateix en *Guimerà*, qu'en *Rusiñol*, que'n *Gual*, se proposen donarli produccions dramàtiques inédites. La veritat sigui dita, trovem que'ls nostres autors de primera fila pensen molt santament en confiar les seves criatures a un segon pare dramàtic de la categoria d'en *Villagómez*.—En *Volpini*, empressari del *Liceu*, home de paraula, ens fa sapiguer que a mitjans del proper desembre ens donará les bones pasques en forma de *Gala Placidia*, del moreno mestre *Pahissa*. Pot estarne segur en *Volpini* que'l públic li donará espléndida propina.

Dissabte, 10.—Benefici de la *Pilar Martí*, en el *Cómic*. Ovacions, flors, dolsos, etc., etc.—En *Faumet Borrás* fa la maleta per anar a l'«Espanol» de Madrid. Li desitgem tanta sort com a n'el seu germà, lo mateix en aplaudiments, qu'en diners, qu'en duqueses, marqueses, modistes, planxadors, senyorites toreres y demás categories.—PREPARA en **PAPITU** un NUMERO DOS-CENTS ARXIEXTRAORDINARI. SORTIRÁ PE'L SEPTIEMBRE Y SOLEMNISARÁ LA TARDOR.

Una carta

Hem rebut la següent missiva, que amb gust publicuem:

«Estimats col·laboradors de **PAPITU**:

No dubto que deuen estar enterats del mal estat del adoquinat del carrer de Pelai, en el qual vostés tenen situada la seva Redacció, una de les vies més importants de la nostra mai prou alabada Ciutat Comtal, es una ignominia que un carrer tranzitat per gent de tota classe

principalment per xicotes de las més xamoses, es trovi en l'estat de camí rural.

No tenim qu'anar gaire lluny, ahir mateix, em trobava assegut en un dels bancs (amb aires d'asientos) del fresch ómnibus «La Catalana», enfront mateix meu hi havia una senyora en un d'aquells estats que porta el menjar picant y la terrible calor d'aquest istiu, asseguda del millor modo que podia, però al passar per l'esmentat carrer, quasi enfront de la vostra Santa Casa, una roda de l'ómnibus se posá dintre d'un dels molts sots en que está poblada aquesta via; la senyora no pogué resistir la sotregada, y un esclai se deixá sentir; ella se posá les mans al baix ventre, cridá al conductor que parés y tot renegant de la falta d'administració d'els encarregats de repasar aquestes anomalies baixá del cotxe.

Espero de la benevolencia de vostés per nostra gran ciutat, se servirán aprofitar aquest cas, qu'es purament històric y podrán ferne un d'aquells articlets que tant admirem, tant nosaltres els barrilaires com les persones més castes y morals que compta el gran setmanari **PAPITU** y d'aquest modo potser se lográ lo que ha sigut impossible durant molt temps en instancies y articles de caràcter seriós, ó siga el prompte arreglo del carrer de Pelai, y de aquest modo lograrem evitar las sotragades del ómnibus y evitar que en l'esmentat cotxe se donguin espectacles que la veritat no sont gaire agradosos ó sinó la companyia de «La Catalana» es veurá obligada á portar durant l'istiu en els seus ómnibus las corresponents llevadoras.

Fines gracias anticipades, y dispensin les faltes d'ortografia.

Reporter-Crítich.

Barcelona 7 Agost 1912.»

Un baix

Un xicot tenia la pretensió de posseir una bona veu, y amoinava a tothom volguent lluir les seves facultats.

Una vegada, una víctima de les seves impertinències li va dir:

—Me sembla, jove, que si's fa reconéixer la veu el donarán per baix.

A càl adroguer

—A cóm aquestes figures?

—A 60 la lliura.

—Ja son ben bones?... Nose qué fer, perquè'l meu marit te un caràcter que en tot hi trova pels.

—Lo que jo li asseguro es que en aquestes figures de pels no n'hi trovará pas!

Un carreter filosof

Va ésser una desgracia com tantes poden llegirsen, a tota hora, en la ilustrada premsa diària.

«Un carro d'indústria, guiat (millor no guiat) per un carreter que llegia en compte d'aguantar les brides, aixafà a una criatura. Felisment la cosa no fou d'importància: una cama trencada y dos o tres bonys al cap. El carreter fou detingut; el carro apedregat y la criatura conduïda al dispensari municipal del carrer de Sepúlveda, aont se li feu la primera cura.»

Molt be; ja tenim a en Tomaset Miró davant del jutge de primera instància y dels seus acompanyants, els quals el volen empaperar per «lesions per imprudència temeraria».

Pregunta va, pregunta ve.

—Cóm se diu? (Aixó anava en castellà.)

—Tomaset Miró y Pruna.

—Estat.

—Solter, mentres els temps no millorin.

—Professió, y poques brometes...

—Carreter de la casa Vidal, Giró y C.^a, societat en comandita.

—Els testimonis diuen que vosté, en compte de cuidar de la bona direcció del animal, s'entregava a la lectura.

—Cert, senyor jutge.

—Y per qué?

—Perque buscava la perduda.

—Ja li he dit que poca broma. Sembla impossible que després d'haver desgraciat a una criatura encare estigui d'humor.

—Ai, senyor jutge! Vosté no sab com súa sang el meu cor per lo esdevingut. Primera: pe'l mal qu'he fet a n'aquell noi. Segona: per que'm costará l'empleo; però la veritat es la veritat; jo no vull enganyar a la justícia y tinc de dirho: llegia perque cercava la perduda. Si ho permet, m'explicaré.

—Digui, y enllestim.

—Seré tant curt com pugui.

Miri, senyor jutge: el primer obsequi que recordo que va ferme el meu pare fou un carretonet de sis rals, y tot el meu joc de criatura empenyel carregat are de sorra, are de fulles, are d'un noi petit que tenia la veïna y encare viu de miracle. Ja més grandet, l'avi va ferirsem y el pare va posarli un carretó; a mitj dia y en plegant d'estudi era jo l'encarregat d'empenyel per aquella assolada Gran Vía de més enllà de la plassa de Tetuán.

Passaren anys, vaig apendre la lletra y comptes que al meu ram corresponien y me col·locaren de sotamosso en un magatzem de quincalla. Semblava que m'haguessin condemnat a carretó perpetuu: desde les set del matí a les vuit del vespre me tenia agafat als brassos, dali que dali, d'un recado al altre y de la estació al magatzem, a cal Ayxeló a la agencia Carné o a la Camerana.

Y jo tant content, cregui, senyor jutge, tant content.

La casa va anar per be, perque, la veritat sia dita, tots hi posàvem el coll, desde l'encarregat als mossos, y l'amo va decidir-se a canviar el carretó per un carro amb molles, lo que se'n diu carro d'indústria. L'encarregat de menarlo, naturalment, vaig ser jo, perque coneixia la parroquia; a les agencies me volien be y sabia de memoria l'entrallat dels despatxos a les estacions.

Are ve el mal. Vaig ferme soci d'un Ateneo mitg popular mitg obrer, y en plegant vinga ficarme a la biblioteca y vinga llegirme tomos d'aquells que publiquen a can Sempere de Valencia. Un dia vaig llegir que l'home era un animal de costums y aixó'm va fer rumiar. Y me deia:

—Tomaset, tu tiraves o empenyies el carretó y tant content; després varen fer-te carreter y al principi anaves a peu sempre agafat a la brida casi igual que si estirassis y devegades estirant; però vingué un dia en que l'amo me digué:

—Tomaset, apreteu; que troti el Rubí, que troti.

Jo no podia pas aconseguir-lo a n'el cavall quan corria, y en compte d'anar a peu vaig montar a cavall.

La veritat, m'hi vaig trovar molt be y d'aleshores que vagi a peu el que vulgui. Però un dubte s'amparà del meu esperit: Tomaset, tu no ets un animal de costums; mira que la tenies ben arrelada la d'anar a peu y tent forsa; mira com l'has perduda! Y rumia que rumies vaig decidir que l'home es un animal de la costum que més li plagui.

Cregui; pera curar a un masturbador, que'l fassin jaure amb dona, com en Serrallonga de'n Maragall.

Malhantme de mi mateix,estic cercant en els llibres de'n Sempere el que'm donguin la raó. Buscant aquesta perduda he aixatat a un infelís.

Pobre! quedarà coixet y no podrà ser torero.

La jugada de'n Levy

Els jueus son gent molt viva, especialment en tot lo que's refereix al diner.

En Levy mirava amb ulls cobdiciosos la gentil muller del seu amic Samuel, y aprofitava totes les ocasions pera assetjar la plassa.

—Que no pot ésser!...

—Que sí!...

—Que no!...

Y com que plassa assetjada es plassa guanyada, y la perfidia mata la cassa, va arribar a convencer a la dama y obtingué d'ella una sessió íntima a una hora en que'l marit era al despaig.

—Peró—va dir a n'en Levy—jo no puc enganyar de franc al pobre Samuel, y aquest pas tant exposat val mil francs.

—Convingut—va respondre en Levy.

A l'hora convinguda, el seductor s'encamina a casa del seu amic, però abans passa pel despaig d'aquest y li diu:

—Mira, Samuel, tens de ferme un favor. Tinc d'anar al banc a pagar una lletra y'm falten mil francs. Abans d'anar a dinar, els pujaré a casa teva y'ls deixaré a la teva dona.

El resultat de la combinació salta a la vista. En Levy, tal com s'havia convingut, va donar els mil francs a la dona d'en Samuel, y aquest al arribar a casa seva va reclamar els mil francs a la seva esposa; y aquesta, aterrada, muda d'espant, els hi va donar, ignorant si havia sigut víctima de les males arts d'en Levy o d'una combinació dels dos amics.

—Amb aquesta calor no faig més que somniar truítes...

LA PORUGA

—Me sembla que torno a sentir soroll y aixó qu'el papa me va dir que les noies a la meua edat no'n havien de sentir.

La reforma del Calendari

Llegim aquets dies en la premsa diària lo mateix que haurán tingut ocasió de llegir totes aquelles persones que fullejen la esmerçada premsa, aixó es, que a la ciutat de Ginebra, célebre pel deliciós elixir que s'hi elabora, s'hi reunirà l'any que ve un Congrés internacional d'astròlegs amb la finalitat d'introduir importants reformes en el calendari.

Encare que nosaltres no som gaire aficionats a fer calendaris, creyem en aquesta ocasió que no se'ns mirará amb mals ulls si'ns dediquem una estona a perdre'l temps posant de relleu algunes de les conseqüències que portará en sí la reforma de les mateixes mides de temps que are estem perdent amb aquesta digressió.

L'any tindrà tretze mesos y el mes vintivuit dies, o sigui quatre setmanes justes. Aixó, al nostre entendre, es una desigualtat irritant, contra la qual haurá de fer armes y bagatges el socialisme; perquè si be es cert que'ls dependents de comers y els empleats de tota mena que cobren per mesos tindrán la satisfacció, si no ve orde en contra, de cobrar tretze sous cada any, no es menys cert que l'honorat obrer que treualla per setmanes seguirá cobrant lo mateix que fins are, ja que l'any reformat amb un mes de propina, seguirá tenint el mateix nombre de

setmanes. Sabem que aquest detall no ha passat desapercbut per l'eminent astròleg catalá En Dionís Puig, el qual pensa assistir al congrés d'astròlegs vestit amb l'indumentaria de cucurulla estrellat y portant a la ma dreta l'ullera de la dinàmica y a la esquerra les bases d'un programa socialista ab censura eclesiástica.

Altra conseqüència de la projectada reforma será el quedar sense valor l'adagi catalá que diu: «pel juliol, ni dona cargol.» Perque el mes que s'afegeix a l'any y que portará el nom de «Solar» anirà colocat entre'ls mesos de juliol y agost y correspondrà en el temps, poc més ó menys, al Juliol d'are. Y com sigui que l'esmentat adagi catalá respon a sabies intencions profiláctiques destinades a prevaléixer, ja que's tracta de la salut de tot un poble ben mas cle y per lo tant, molt amic de la femella, proposem que l'adagi «pel juliol, ni dona ni cargol» sigui modificat en armonia amb els batecs del temps, y digui:

Ré de dona ni cargol
pel Solar (avans juliol).

Altres y altres conseqüències podríem posar de relleu si en lloc de l'encàrrec d'escriure una lleugera crónica tinguéssim el d'embestir al públic amb un ben pensat llibre. Els anticlericals, per exemple, anirem bon xic desorientats pera celebrar, vulgues que no vulgues, les festes religioses que si be foren posades per

un papa, son are suprimides per pontifical orde. Y anirem perduts perque amb aquest batibull que's prepara ni els mateixos sants sabrán quin día haurán de posarse'l vestit de les solemnitats y encarregar els dolços en el Forn de San Jaume.

Lo que'ns fa més ilusió de tot, y considerem com una troballa, es que entre any y any hi hagi un día que no sigui ni carn ni peix, que no perteneixi a cap any, ni a cap mes, ni a cap setmana, ni gairebé a cap día; que no sigui ni dilluns, ni dimars, ni dimecres, ni dijous, ni divendres, ni dissapte, ni diumenge; que's quedi sol y erm, petit y aixurit, ballant en el temps com una estrella cuada balla en l'espai; aquell día, que per més felicitat será de festa, pero no de festa anyal, ni mensual, ni semanal. Día de vintiquatre hores, totes de propina, que vindrán a ésser un punt de mira per contemplar els anys que han passat y els que vindrán, pero amb el més gran desapassionament, ja que vindrá a ésser com si's contemplés al temps fora del temps, com si s'hagués trovat el punt d'apoyo que demanava Arquímedes pera moure'l mon amb una puntada de peu. Així nosaltres, en aquell día que no será ni mascle ni femella, sino neutre, podrem moure'ls segles amb una puntada de peu...

La veritat es que parlant de calendaris ens hem posat massa formals y científics. Pleguem doncs el ram y pronserietat, qu'els nostres llegidors volen xirinola.—U. C.

Les nits del "Saturno"

Se passejen pel parc en Paco, jove que festeja, y tota la honorable familia de la núvia. Contemplen les pujades y baixades del tobogán, sobre tot la baixada que diu ell, quan se'ls hi atansa un d'aquells marrecs que venen dolços y altres lleminadures.

—Vol carmetlos, senyoret?

El senyoret, compromés, ne compra un paquet d'aquells tan llargs, sonrosats y tan simbólicos y l'allarga a una de les damiseles. Aquesta fa seguidament la corresponent y galant repartició y va descloure el carmetlo que li pertoca. Es d'aquells tan enganxadissos.

—Ai, ail—diu la noia tot fent broma—quin carmetlol En Paco l'ha llepat!

En Paco vol protestar d'aquella afirmació, pero no sab com ferho. Està vermell com una magrana, y mira alternativament a la seva núvia, que està tan magrana com ell.

No ve d'un

A Reus tenen també la seva Junta Local de Dames, totes elles molt respectables senyores y a les quals sols se'ls hi pod tirar en cara no haver anat al teatre la nit en que hi treballava la Meller, quin art superior havien potser ja gaudit amagadament al Arnau.

Les dites dames varen organitzar darrerament unes funcions benéfiques, prenenthi part les més distingides senyorettes y ls joves més maquetonets d'aquella localitat.

Durant els ensaigs va haverhi aquella expansió propia de la joventut y dels dos sexes quan en contacte's posen, caldejantse tant fina y aristocràticament l'atmosfera del teatre, que, sens figurar en l'obra que s'ensajava, va sentirse'l remor d'un ardorós petó.

Va pararse per uns moments l'ensaig y tothom dirigí son esguard vers una parelleta, quins semblants s'enrogiren; mes abduos asseguraren que no havia passat res, que no havien sentit res y que no sabien res; tothom se mirava l'un a l'altre, com volgient significar que tal vegada havia sigut una fantasia acústica.

De sobte una damisela, filla de l'altra part del Ebre, va acabar aquella confusió, exclamant ingenuament:

—Pues a mí, si no me lo han dado, me lo ha parecido

Un afrancesat

El senyor Mas, industrial a qui el seu negoci porta avint a l'altre part dels Pirineus, es un dels molts qu'en les seves condicions barregen galicismes en ses converses pera donarse cert to.

A Fransa, de les gascoses tapades amb una bola de vidre ne diuen *billes*.

L'altre dia el senyor Mas se sentí en companyia de la seva muller a les taules de fora del Continental.

Comparegué el mosso.

—A mí donem un doble Pilsen.

—Y a la senyora?

—Una gas...—insinuá ella.

Mes el senyor Mas, autoritari, trencantli la paraula, digué:

—A la senyora donali una bitlla.

Tot es caure

Al estiu, amb la dilatació y extensió natural de totes les coses, les artistes aixamplen el seu cercle d'acció y s'en van per les comarques a fer *bolos*.

L'*Africanita*, la simpática ballarina que tantes vegades ha fet les delícies dels concurrents als cafés de la Borsa y de les Set Portes, fa pocs dies va anar a Reus a recrear aquell públic amb els seus mogudíssims balls.

Després d'haver brodat joiosament uns *panaderos* y al retirarse de l'escena tot llsant petons amb les dugues mans a la galeria, va tindre l'*Africanita* la pega d'en sopegar y caure, quedant sentada sobre les taules de escenari y en posició d'ensenyar les seves vergonyes.

Destí de les artistes! Les unes cauen de peu y les altres cauen de cul.

Lo primer ho volen els empresaris, pera fer el seu negoci; y lo darrer el públic, ansiós de veure sempre un més enllá.

Textual

Vivia en un primer pis del carrer de Condal, quan un vespre arribo a casa y me trovo les meves nenes jugant amb uns globus que'ls hi havien donat a *El Siglo* en virtut d'unes compres que havia efectuat la meva esposa. Agato un globu d'aquells, me sento al balcó y lligo un cordillet al extrem del que ja hi havia, y el petit globu s'enfilava amunt fins arribar a la cornisa de la casa; al mateix temps prenía la fresca una xicota del ters pis desde el seu balcó, y contemplava el meu modo de divertir la quitxalla. Tot d'un plegat se trenca el cordillet y el globu se'n va anar més furient que un llamp; la meva veina se'n adoná, surt del balcó y'm pregunta tota esverada.

—Sastrel sastrel Que te'l fil?

—No! me l'ha trencat la uenal—vaig respondreli tot sofocat.

Desde aquell dia la meva veina me va mirar malament.

El cornut optimista o la teoria d'en Tiá

—Escolteu, Tiá. Si sabessiu que la vostra dona us la fregia amb un altre, qué faríeu?

—Me sabria greu.

—Y si la trobessiu amb un altre, dintre de la vostra propia casa?

—M'enfalaria.

En Tiá, tenia la seva filosofia humanitaria que'l portava a passejar pel poble les banyes amb l'indiferencia dels sabaters molt calvos, que prou que saben s'en riu tothom de la seva calvera, però que fets a portarla ja ni s'en adonen. En Tiá aconsellava la benevolensa amb les dones casades que no tenintne prou amb el marit li posaven un suplement. Les dones, no havien patit tota una joventut d'abstinencia, pensantseles totes per no tenir pa? En l'hora d'estudiar l'origen del coneixement, que en aquest cas, no es pas la fam, com sosté el doctor Turró, sino l'ingerir tot lo que's pugui, no pagá'l seu bateig de sang? Més tart no tingué, després del goig de l'amor, una pena de nou mesos, pero que an ella li semblá que mai més acabava de llensarla a fora? Y mentres els homes, y entre ells el senyor Tiá, passen entre mitg de les dones fent de tastaolletes, no han de permanéixer elles en plena fidelitat, cumplintse una vegada més alló de que al que li piqui que's grati? Doncs si aixó es veritat, per qué l'home quan la dona fa una tercerilla te de donarse desesperats cops al front y ficar ma a una arma, que no sol ésser la més propia pera aquests cassos, porque la millor seria aquella que convencés a l'adúltera de que'l maritestava més ben armat que l'altre?

El senyor Tiá sabia justificar molt be les seves banyes y convencia al més gelós de que no tenia una importancia extraordinaria el que la dona anés amb un altre. porque a la fi tot era donarse gust y en relació al gust lo mateix era l'estómac, que'ls ulls, que lo altre. Y si no, anem a veure. Que s'enfadarien si a la seva dona li agradés beure vi que no fos de casa o anar de tant en tant a la fonda pera oblidar la diària carn d'olla, o sortir a passeig cansada del panorama casolá? Veritat que no s'enfadarien? Doncs, per qué donar més importancia als capritxos carnals que als capritxos de l'estómac, o dels ulls? Tot es gust y cada un te'l seu, y per gustos no hi te d'haber disputes.

Pero n'hi había un de marit que no's deixava convencer pe'l senyor Tiá, y oposava a tots els seus arguments una sola pregunta, sempre repetida:

—Be, pero, y els fills? Y si els fills que neixen son del l'altre?

Aquí'l senyor Tiá podia respondre lo que aquell professor d'«El Abuelo», d'en Galdós: «Ja veurá, com que de totes maneres neixen a casa...»

Mes el senyor Tiá no estava fort en literatures y oposá a la pregunta una resposta de la seva cullita:

—Els fills sempre son del marit.

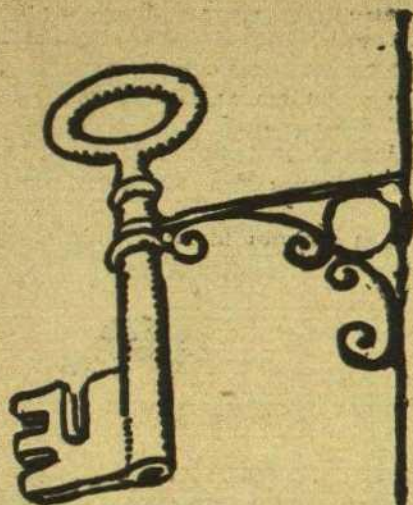
—No; sempre, no.

—Sí, home; elles hi posen cura amb lo que fan y son sempre nostres.

L'altre, tossut, repetia:

—No; sempre, no.

Aleshores el senyor Tiá, argumentava:

—Are'm recordo's de que'm'he desculdat la clau.

—En aixó, com en tot, se te d'anar amb compte. Mireu, jo'm fixo amb els de la dona, y primer jo, sabeu? primer jo. Si el fill hi arriba es meu.

—Pero, n'esteu cert?

Aleshores, en Tiá se posava serio y deixava parlar a la seva ánima pagesa:

—Ja veureu, aixó es indubtable: qui sembra, cull...

Epigrames

En Pau veig que s'ha alocat
des que va perdre les botes.

—Peró ja les ha trovat...

—Doncs ell no las té pas totes.

M'enviarás, Serafi,
beta cap a Cornellá.

—Avui mateix, beta-quí...

—Doncs no, avui beta allá

La xamosa Pepa Lomo,
que ven llibres a l'Encant,
la veureu sempre cridant:

—Apa, nois, a dos rals *tomo...*

Endevinalla

A sota y hi ha els ous,
a sobre la polla,
un grapat de pels
y un coixí de ploma.

La solució al número vinent.

Solució al número passat.

EL FORNER QUE PASTA.

CORRESPONDENCIA

Eudald Sala.—Aprofitant lo que sigui, li publiquem lo millor de lo qu'ens envia, que per cert, no es res de l'altre mon.

Al tantu.—Li publiquem lo que hi está.

F.—Li publiquem lo qu'ens envia, amb molt gust; pero lo dels dibuixos no es de la meua jurisdicció. L'encarregat artistic d'eu que no li acaven d'agradar. Son gustos.

Raro.—Una cosa que vingui de tant lluny casi be es rara, pero ho publiquem per la gracia y la raresa.

Cedama.—Ja veurá, fet y fet li publicarem; pero no s'ho prengui a mal.

Pastanaga.—2 agost 1912.—Li publiquem lo que'ns sembla.

Siegfrid.—Queda en cartera porque quan li toqui el torn ens vindrá com l'anell al dit.

F. V. T.—Sortirá desseguida y a corre-cuita.

No mas tu fet.—Me sembla que ja hi ha prou franquesa pera parlarli clar.

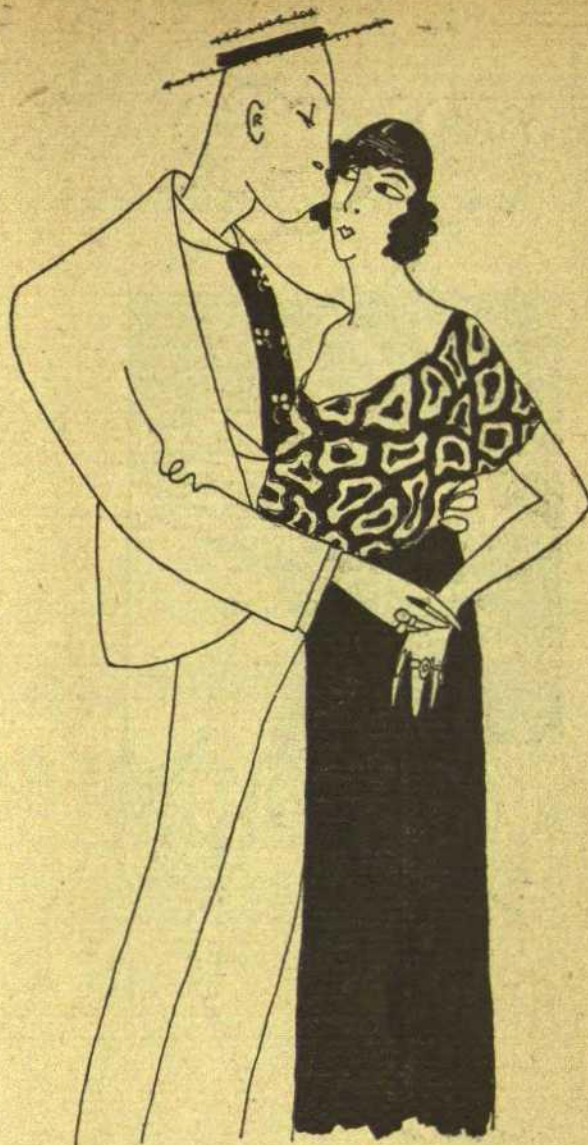
Un barrilaire lector de PAPITU.—Es molt vert, pero molt; de manera que no li podem fer sortir. Enviin d'altres que no ho siguin tant.

Canyelles.—No'l podem servir. Un altre dia li publicarem lo que'ns enviará, que lo qu'es aquesta vegada no ha tingut lo que entre nosaltres es d'iem inspiració.

Baró.—No pot ser.

Fa en Menys.

Glasin.—Ens hi hem empenyat molt per que vegés la llum pública.

—Quan me fas un petó, sembles un xino.

—Sí, però no xino de debó.

tant la natural com la pagada per l'ajuntament, y no n'hem pogut treure res.

Pistracs.—Está molt be, pero tampoc ho podem treure al carrer y aixó que'l carrer es de tothom.

Masallac, Bas y Dalmau.—Costa molt d'entendre la seva lletra, com hi ha mon!

Becadell.—Home, Becadell: no voldríem que s'ho prengué a mal, pero no li publicarem lo qu'ens envia, amb tot y qu'está molt ben escritet.

J. Balagarda.—No hi podem fer més.

Antonio de Chanteleine.—La baixada del Esperit Sant, la vinguda del Messies y el Mes de Maria, no's poden publicar; de manera que dispensi y perdoni.

Tit-Hola.—Es massa vert.

J. P.—Amb l'assumptu no'ns hi podem ficar. En quant al envió, li publiquem.

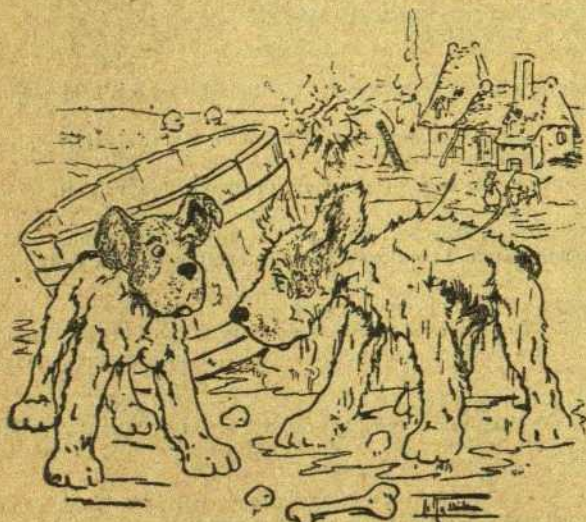
Pitus.—S'aprofita lo que's pot.

R. Ramón.—Está molt ben escrit y ben encertat, pero el senyor de quina filla ens parla s'enfadaría y nosaltres no'l volem fer enfadar per res d'aquest mon, ni de l'altre.

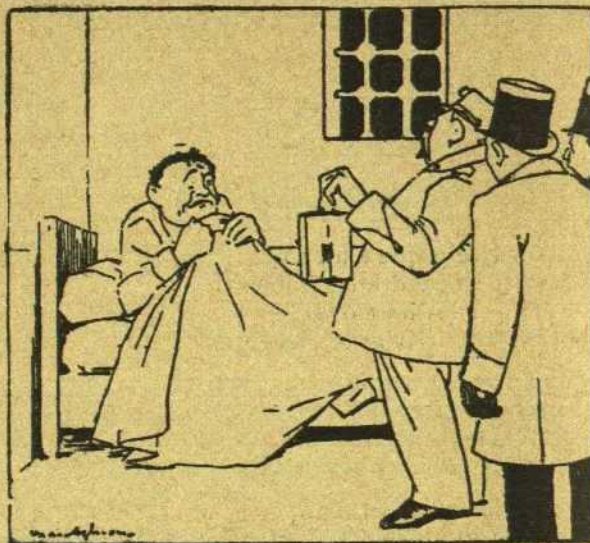
L'HUMOR EXTRANGER

—No la coneixes?
—Si... ja hi calés... La Consueña, la del carrer Ampie.

—Qué t'ha agafat que has anat a mirar la gabiá?
—He vist el cap d'un gos y he anat al altre cantó a veure qué hi volia.

—Que'm guillemín, passo... però que'm fassin llevar a les cinc del matí, protesto...

—No passis ansia, mister Buffa, que demà't menjarem... Ara mateix acaba d'arribar l'operador de la casa Witagraff, que'us lloga per la pel·lícula.

PAL-LAS

Diccionario Enciclopédico Manual
— en cinco idiomas —

Cinco diccionarios

EN UNO

POR Ptas. 10

Tamaño 16 × 22 1,526 páginas
4,000 grabados y 165,000 voces

Diccionario completo de la Lengua Española, con las equivalencias francesas, inglesas, alemanas é italianas. Diccionario Biográfico, Geográfico é Histórico. Diccionario Francés-Español, Inglés-Español, Alemán-Español é Italiano-Español.

Conjugación de los verbos en español, francés, inglés, alemán é italiano.

Indispensable á todos los profesores, alumnos, comerciantes, dependientes de comercio y banca, periodistas, abogados, médicos, arquitectos, secretarios de Ayuntamiento y de Juzgado, y en general á todos los que lean ó aprendan idiomas.

Se vende en todas las buenas librerías de España

ESTOMAGO • INTESTINOS

GASTROL

MIRET

Remedio Segurísimo

PROBARLO ES CURARSE

VENTA EN TODAS PARTES

DR. M. CAMPS

VIES URINARIES SÍFILIS - MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Mendizábal, 6, 1.er - De 11 á 12 y de 3 á 5

CONSULTA ECONÓMICA:

Fustería, 2 y 4, 1.er. - (Entre Plaza A. López y Carrer Ampie)

de 12 á 1 y de 7 á 9 nit

— Per què'n diuen PAPITU d'aquest setmanari?
— Perque va sense calses, com els nens petits.